

A drága hus.

A vásárcsarnokot járó háziasszonyok, a kik persze üres szatyorral térnek haza, nem győzik eleget mesélni, hogy milyen rengeleg husnemű látható ott. Friss hus, szépen pirosuló, szinte ránevet az emberre és szívbéli fájdalmat okoz annak, (hej! pedig de nagy a számuk), a ki nagynehezen, ha köthetneként egyszer tud a más szükséges holmitól elvont pénzen húst vásárolni. Dagadó marhahus, gyöngye borjú-hus polcon, szögön ingerli a földiekkal meg nem áldott halandót és a szomszédságban szép fehérrel leforrázott, rengő disznótestek függnek egymás mellett, hogy elérhetetlenségükkel idegessé legyék a már amúgy is ideges szerencsétlen háziasszonyt.

— Schasem volt ennyi hus a vásárcsarnokban. — mondja az asszony, — de mégsem adják olcsóbban!

És nagyot sóhajt hozzá, hát ez így is van. A hus körülbelül egy hónap óta állandóan drágul és senki sem tudja, hogy miért. Akiknek közük van a husiparhoz, a tenyésztőtől kezdve egészen a legkisebb hentesig, nem hagyva számításra kívül a melléktermékeket földolgozó különféle vállalatokat sem, mind egymást okolják a hus drágulásáért. Egyik a másikra keni rá a drágulást és tisztára iparkodik mosni a maga kezét, közbe megszóval az Árvizsgálóbizottság, tudatván a közönséggel, hogy éber figyelemmel kíséri a drágulást, röpülőbizottságokkal „dolgozik“ és nem fogja megengedni, hogy a közönség megnyomoríttassék. De ki törődik azok közül, a kiknek kezén keresztül megy a hus, az efféle fogadkozásokkal. A hus drágul, a huson gazdagszik mindenki és bizony megnyomorítatik a közönség. A hus drágulásának okát kutatva, tegnap a Budapesti Mészáros Ipartestület állott elő előjárósági ülésén egészen új magyarázattal.

Az ülésen Varga József ipartestületi elnök elnökölt és Simon Vilmos alelnök ismerlette az ügyet. Az előadó elmondta, hogy a közönség *jogos fölháborodása* a husarak emelkedése miatt *teljesen megokolt* s ezen a bajon a mészárosok nem tudnak segíteni, ha csak a kormány a drágaság okait el nem háritja. Ezután ismertette, hogy a kereskedelmi minisztérium körülbelül egy hónappal ezelőtt, nyilván a börgyárosok szorgalmazására, *a nyersbőrök kiviteli engedelmeinek kiadását megszüntette* azzal, hogy a bőrre a hazai börgyáraknak is szükségük van. Ilyen módon a nyersbőr ára leesett 150 koronáról 100 koronára, a mi egy marhánál 2500 korona kárt jelent a mészárosnak, a ki az utolsó hetekben 15—20 koronával drágábban kénytelen fizetni a parasztnak elősúlyban a marhát. A mészáros ezt az összeget viszont *átjáritja a fogvasztóra*. Ellenben kétségtelen, hogy bár a börgyárak így jóval olcsóbban jutnak a nyersbőrhöz, a feldolgozott bőrnek eladási ára megmaradt és így a minisztérium akaratlanul is *a börgyárakat juttatta igazán fölösleges nyereséghez*. Majd azt igazolta az előadó, hogy a börgyárosok egyrészt a nekik följárólott bőrökre nem reflektálnak, másrészt mindent elkövetnek, hogy a kormány a nyersbőr-kivitel teljesen betiltsa. Ezután Miskei Ferenc elöljárósági tag kijelentette, hogy meggyőződött arról, hogy a gyárosok Hollandiából hoztak öt vagon bőrt ugyanakkor, a mikor a hazai bőrökre kijelentették, hogy azokra nincsen szükségük. A választmány végül elhatározta, hogy memorandumban fordul a kereskedelmi kormányhoz és megkéri, hogy *közérdekből engedje meg a nyersbőr kivitelét, de csakis a mészárosok érdekképviseleteinek*, hogy ilyen módon megakadályozzák, hogy négy-öt kézen keresztül kereskedjenek a kiviteli engedelmekkel. A memorandumot küldöttség nyújtja át a kereskedelmi miniszternek.

Szinte bizonyosra vehető, hogy a börgyárosok felelni fognak a mészárosoknak és ki fogják éppen így mutatni, hogy nem ők, hanem másvalaki a hibás alban, hogy drága a hus. Hiszen még eddig minden vádra megjelent a cáfoló felelet. Éppen ma adnak feleletet a Magyar Távirati Iroda után arra az utóbbi időben elhangzott vádra, hogy a *Sertés-nagyvágó Részvénytársaság* ausztriai sertéshus-szállítmányainak megengedésénél a belföldi fogyasztók és a husfeldolgozó ipar érdekeit nem vették figyelembe. A felelet szerint a szóban lévő sertéshus-mennyiségek kizárólag közlisztviselők kedvezményes zsirellátására irányuló akcióból származnak és azokat a sertésnagyvágó, mint ennek az akciónak végrehajtó szerve, szállította ki. Kivételre egyébként csak olyan sertéshusmennyiségek kerültek, melyek az akció vidéki vágásaiból származtak, a melyek tehát amúgy sem kerültek volna budapesti piacra. A földolgozó ipar érdekeit sem érinti ez a sertéshus-vétel, mer! a szalámigyárosok a részükre megengedett gyártási kontingenst nemcsak kimerítették, hanem túl is lépték.

Szóval, mindenhol minden a legnagyobb rendben van, senki tiltakozást nem követ el, mindenki

mosza a kezét és a hus is megteszi ebbe a rendbe belevágó kötelességét: nem enged az árából. Pedig valahol mégis csak hibának kell lennie, ha a háziasszony nagyot sóhajtvá újra csak ezt hajtogatja:

— Sohasem volt ennyi hus a vásárcsarnokban, mint most, de nem lehet vásárolni, olyan drága.

Arra az állításra, hogy a *seriéshus árát* a szalámigyárosok nagy bevásárlása hajtotta föl, *illetékes helyen* a következő fölvilágosítást adták nekünk:

Ez az állítás önönmagában nem áll meg. A valóság az, hogy a kormány a szalámigyárosoknak engedelmet adott október, november és december hónapra 45.000 sertésnek künn a vidéken való bevásárlására. Ez tehát nem hathatott a budapesti piacra, mert a sertés ára már jóval előbb fölment, közben pedig a budapesti piacon volt olyan fölhatás, mely a keresletet jóval túlhaladta, úgy hogy az árak bátran leszállhattak volna. A kormány azért ment bele a szalámigyárosoknak tett engedménybe, mert ezzel szemben arányos mennyiségű úgynevezett *fehér árunak* beszolgáltatását kötötte ki. Ez tette lehetővé a tisztviselőknek olcsó szalonnával való ellátását. Másrészt a szalámi valutajavító hatással is van, kivitelével elfoglalhatta a magyar szalámi régi pozícióját a külföldi piacon. Tudvalevő ugyanis, hogy a külföldön a mi szaláminkat tartják a legjobbnak. A szalámigyárosok azonban most már több bevásárló engedelemre nem számíthatnak.

A liszt és a burgonya.

Érdeklődtünk *illetékes helyen* a *lisztellátásra* vonatkozóan és azt az információt kaptuk, hogy a helyzet most olyannak látszik, hogy *a jövő aratásig körülbelül biztosítani fogjuk tudni a ma is életben lévő hatkilós fejadagot*, mert a fölszállítás ismét örvendetesen javult, a mi azt jelenti, hogy a gazdák derekasan megfelelnek beszolgáltató kötelezettségüknek.

A *burgonyaellátás* körül a helyzet nehezebb, de a következő két hónapban *nem fenyeget baj*. A kormány különben mindent megtesz az ellátás biztosítására.

A főiskolai hallgatók nyomora.

Szóba került még *illetékes helyen* a *főiskolai hallgatók hihetetlen nyomora és szenvedő nélkülözése*. Itt a kormány energikus kézzel iparkodik segíteni, mert a dolgot elsőrendű államérdeknek, a jövő nemzedék kérdésének tekinti. A kormány fáradásainak üdvös hatása máris mutatkozik.